

ærede Medlem Hr. Martin Hansen, hvor han siger: „Jeg er overbevist om, at naar Alderdomsunderstøttelsen i dette Øjeblik koster 60 Mill. Kr., vil den koste 80 Mill. Kr. efter dette Forslag“. Denne Udtalelse er jo ganske afgørende imod det, der nu foreslaas, thi der er ikke sket nogen Stigning op til de 80 Millioner. Der er aldeles ikke nogen Grund til pludselig at blive forvirret og kræve 11 Mill. Kr.s Nedgang, al den Stund vi endnu ikke har naaet det Tal, Venstre den Gang ansaa for det Minimum, man vilde komme op til.

Jeg henleder endvidere Opmærksomheden paa den nuværende højtærede Indenrigsministers Udtalelser om Sagen — de findes Spalte 4626 i Folketingstidenden for 1921—22: „Jeg tror rigtignok, at den Tid er fjern, da vi naar ned paa et Prisniveau af en saadan Art, at man i Almindelighed skulde kunne mene, at de Sæts, der er opført i de forskellige Skalaer, ligger for højt.“ Ja, jeg ved ikke, om den højtærede Indenrigsminister virkelig vil mene, at vi nu er kommet ned paa et Prisniveau, der ligger saa meget lavere end den Gang, at der er Begrundelse for denne voldsomme Nedsættelse: Pristallet var ved den sidste Beregning i denne Maaned 181, Pristallet var, da Loven vedtoges i Juli 1922, 199. Springet er da ikke saa voldsomt, at det kan begrunde en saa voldsom Nedgang i Udgifterne. Og nu møder man altsaa tre—fire Aar efter Lovens Vedtagelse og foreslaar at sætte et Ægtepar i København ned paa 500—600 Kr.s aarlig Understøttelse, en enligstillet Kvinde paa Landet ned til 240 Kr. og saa fremdeles.

Og af samme Beskaffenhed er Lovforslaget om Invalideren. Det er jo ogsaa en forholdsvis ny Lov, den er fra 1921, og den er gennemført af Venstres afdøde Indenrigsminister Hr. Sigurd Berg. En Nedsættelse af denne Lovs Sæts var aldeles ikke forudsat den Gang. I Betænkningen, som findes i Tillæg B. for 1920—21, Spalte 733, finder man Venstres daværende Opfattelse af Tingene. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg læse et Par Linier deraf. Det hedder: „Skulde Tiderne blive stærkt nedadgaende, kunde der mulig indvindes, at den fastsatte Invalidere-rente (800 Kr.) kan blive forholdsvis for høj. Det bør dog erindres, at langt de hyp-

pigste Aarsager til den i Lovforslaget omhandlede Invaliditet, nemlig kroniske Sygdomme, i sig selv vil være saa pine- og byrdefulde, at en forholdsvis rundelig Understøttelse tør anses for rimelig. Selv med et Prisniveau omtrent som i 1914 vilde en Invalidere-rente af 800 Kr. ikke efter Udvalgets Mening kunne betegnes som urimelig høj.“ Prisniveauet i 1914 var 100 i Forhold til Nutidsprisniveauet, som er 181. Der er altsaa efter Venstres egen Mening i 1921 ikke den allerringeste Begrundelse for et Overfald paa Invaliderne som det, der nu foreslaas gennemført.

Man ynder jo at tale om vort Lands enestaaende store sociale Byrder til arbejdsløse o. s. v. Der har netop i disse Dage været et interessant Besøg her i Landet af Præsidenten for det internationale Handelskammer, Sir Arthur Balfour. Han har holdt en Tale, som er refereret omhyggeligt i Aviserne, og i den fortæller han, hvorledes det nu staar til i Storbritannien. Storbritanniens sociale Udgifter, siger han, er steget fra 9 Millioner £ i 1891 til 168 Millioner £ i 1921, og han opgør dette til gennemsnitlig pr. Individ 3 £ 18 sh 6 d, det vil i danske Penge sige 71 Kr. Vore Udgifter ved de 9 faktiske sociale Love, vi har, var i 1924 193 Mill. Kr., hvoraf Arbejderne selv betalte 44½ Million som Kontingent. Dette bliver pr. Individ mindre end i England, det bliver 60 Kr. pr. Individ, medens det altsaa i England er 71. Jeg ved ikke, om man har regnet egentlige Fattigudgifter i England med, men selv om vi tager de danske Fattigudgifter med, kommer vi alligevel ikke op paa Højde med Englands 71 Kr. Jeg ved ikke, hvor Grosserer-Societetets Formand, som talte ved samme Møde, har sine forkerte Tal fra, thi han nævnte, at den sociale Udgift her i Landet var 80 Kr. pr. Individ, medens den altsaa kun er 71 i England. Men selv om denne Forskel virkelig skulde være til Stede, synes jeg egentlig, Danmark vel kunde være det bekendt. Selv om denne Forskel var rigtig, hvad den jo ikke er, vilde den i hvert Fald ikke kunne begrunde den Plyndring, som nu foreslaas fra dem, der nyder social Understøttelse.

Ogsaa med Hensyn til Arbejdslønnen gav Balfour en interessant Oplysning i sit Foredrag, idet han oplyste, at Mindste-